

Mărturia personală

Am căzut într-un abis. Simt cum remușcărilor vin una peste alta și mă copleșesc. În întunericul dens în care mă cufund se întrevede o speranță. Nu ea mă va salva, ci eu. Probabil vă întrebați ce și cum, și de unde vin toate astea. Sunt Irina, o adolescentă simplă, cu idealuri, sentimente profunde și dorință de cunoaștere. Așa cum bine știm cu toții, esența înșeală mereu aparența, iar acest lucru pot să-l motivez prin exemplul meu. Eu sunt o persoană ce, la prima impresie, pare să aibă o viață perfectă, dar care, de fapt, ascunde o altă "Irina" în spate.

Mereu a trebuit să trec peste un gard mai înalt decât cei din jurul meu. Am avut întotdeauna nevoie de un sprijin pe care l-am căutat unde nu trebuia. Problemele au început odată cu nașterea mea, când mama și-a dat seama că de fapt nu asta își dorea. Părăsită de tatăl meu și marginalizată de familie, a găsit refugiul în alcool. Acest lucru mi-a făcut viața un calvar, atât mie cât și ei. Am fost crescută de bunica, nașii și mătușile mele cu dragoste, lucru pentru care o să le fiu recunoscătoare mereu, dar acest lucru nu a fost de ajuns. Am simțit nevoia mereu de mama, de vorbele ei dulci, de sfaturile și îmbrățișările ei calde... în schimb nu am avut parte decât de scandaluri, bătăi și jigniri. În ciuda acestor lucruri, a trebuit întotdeauna să afișez o imagine fericită, mereu veselă și optimistă, deși în sufletul meu erau numai lacrimi și vulnerabilitate.

Mama mea suferă de alcoolism, nu mi-e rușine să recunosc... acest lucru mi-a dat toată viața peste cap. Lipsa tatălui și mama suferindă de alcool au fost principalele piedici cu care m-am confruntat în viața mea. Sentimentele mele pentru mama nu sunt chiar cele mai nobile, și nu mă mândresc deloc cu acest lucru. Sunt momente în care mi-aș dori să fiu singură pe lume, iar alteori mi-aș dori ca mâna protectoare a tatălui meu să mă apere de bătăile crunte ale mamei. Mi-aș fi dorit măcar o explicație pentru abandonul său, o îmbrățișare, un sărut pe frunte, sau măcar o vorbă bună... dar acestea sunt doar visele la care nu pot renunța.

Aceasta este latura întunecată a vieții mele, dar în ciuda faptului că nu mă bucur de afecțiunea din partea părinților, mă pot baza mereu pe sprijinul devăraților mei prieteni, pe doamna dirigintă și pe Fundația Solidaritate și Speranță.

O altă membră a familiei afectată de boala mamei este bunica mea. Ea a încercat mereu să-mi ofere tot ceea ce este mai bun, în limita posibilităților. A ținut loc atât de mamă, cât și de tată. Bunica a trecut prin multe, a avut o viață grea...și sunt revoltată pentru că e mereu tristă și îngrijorată din pricina mamei, a banilor și a datoriilor. Consider că merită să aibă parte de o viață liniștită asemănătoare oricărui alt bătrân.

Cu toate că zilnic trec prin această dramă, eu nu vreau să mă las marginalizată, am de gând să lupt și să demonstrez propriei conștiințe că pot și că voi reuși. Am planuri mari de viitor, legate atât de liniștea mea sufletească, *cât și de studii* și nu voi lăsa pe nimeni să mi le destrame. M-am hotărât să plec din țară și să urmez Facultatea de Medicină în Italia, devenind astfel un medic cunoscut, respectat și nu în ultimul rând independentă din punct de vedere financiar. Am de gând să mă împac cu trecutul meu, să-l caut pe tata și să-i cer să-mi spună unde și de ce a plecat, luând cu el și toată copilăria mea. Nu voi lua ca exemplu familia mea, ci voi crea una nouă cu principii sănătoase. Îmi doresc să am copii și să le ofer o viață liniștită, plină de afecțiune și iubire.

Deviza este „o să fie bine” și merg pe principiul acesta. O să trec peste toate cu ajutorul Domnului și a tuturor celor ce mă iubesc. Pentru mine contează prezentul și viitorul, pentru mama, mai târziu când va ieși din această lume murdară a ei, va conta trecutul și va suferi la fel de mult cât am suferit și eu în copilăria care mi-a fost furată.

Tot ce știu acum este că nu sunt singură pe această lume și nici nu voi fi vreodată. Vă mulțumesc că ați intrat pentru un moment în lumea mea!

Irina